

De voorbij weken zijn heel hectisch geweest: de parachutemoord, de zaak van Leopold Storme. Ik weet elke dag wel wanneer mijn werkdag begint, maar niet wanneer die zal eindigen. Het is druk en tegelijk spannend. Ook ik vraag me af: wat zal de jury zeggen? Ik zit elke dag in de rechtszaal te luisteren, ik hoor elke getuigenis en word constant geconfronteerd met dat immense verdriet van slachtoffers en nabestaanden, het is normaal dat je dan meeleeft. Het is een job die je niet loslaat. Na een werkdag kan ik niet meteen in bed kruipen, de verhalen blijven door mijn hoofd malen.'

'Sinds ik een kind heb, raken sommige zaken me nog erger. Anderzijds heb ik sinds de geboorte van mijn zoon leren relativeren. Vroeger was ik er altijd tijdens een proces, elke dag opnieuw. Nu kan ik al eens zeggen tegen een collega: *Ga jij maar*. Ik kan eindelijk dingen uit handen geven. Ik heb één vrije dag per week, en die koester ik. Want op andere dagen zie ik mijn kind vaak alleen maar 's ochtends. Tijdens de laatste week van het proces over de parachutemoord zijn mijn ouders komen logeren. Mijn man is ook een crimi-journalist en zelfs al hebben we een goede babysit, het was anders gewoon niet te doen.'

'Het proces-Dutroux heeft een heel grote indruk nagelaten. Elke dag opnieuw werden we geconfronteerd met de gruwelijkheid van die daden, het leed van de nabestaanden en de slachtoffers, en dan was er dat afschuwelijke contrast met de kilheid van de dader. Heel bijzonder was de sfeer tijdens dat proces. Omwille van de afstand – het proces had plaats in Aarlen – bleef iedereen gewoon ter plaatse. We leefden er in een cocon, vier maanden lang. Voor de buitenwereld kwam dat raar over, maar we hebben er toen zelfs een voetbalmatch advocaten-journalisten georganiseerd. En na de uitspraak zijn we met z'n allen op restaurant gegaan. Mensen denken: *Kan je dan nog wel onafhankelijk berichten?* Maar natuurlijk kan dat: het is niet omdat je met iemand op café gaat, dat je later geen kritische vragen kunt stellen. Zo'n proces schept een sfeer, een soort bizar samenhangingsgevoel, het valt niet anders uit te leggen.'

'Heel speciaal zijn ook de locatiebezoeken. We hebben er pas nog eentje gedaan voor de parachutemoord. Met z'n allen – journalisten, jury, advocaten én Els Clottemans – op een bus naar de parachuteclub in Zwartberg. Dergelijke bezoeken zijn verhelderend, maar kunnen ook erg ingrijpend zijn. Ook het

bezoek aan Dutroux' gruwelhuis in Marcinelle heeft een diepe indruk achtergelaten. Ik had de getuigenissen gelezen, de foto's gezien. Ik kende het dossier door en door, maar dan die kelder zien, dat komt hard aan. We zagen eerst Dutroux binnengaan, kwaad omdat de huiszoekingen zo'n chaos hadden achtergelaten. En daarna Sabine en Laetitia, lijkkbleek...'

'Ik heb geen concreet doel. Mijn enige ambitie is om het elke keer beter te doen. Ik leer van elk proces en neem dat mee naar het volgende. Ik ben perfect gelukkig met de job die ik nu doe. Nee, deze job wordt nooit saai. Ik ben ook enorm geboeid door de psyche van een dader: wat maakt dat één mens gaat moorden en de andere niet? Wat is die kronkel in hun hoofd? Ik zie heel veel lelijke dingen, maar ook heel veel mooie dingen.'

- Caroline Van den Berghe (41) is getrouwd. Ze heeft een zoon-tje van bijna twee.
- Cv: ze werkte eerst voor Focus-WTV en het persagentschap Belga. Sinds 1999 is ze justitie-journaliste voor de VRT.
- Wapenfeit: Caroline berichtte over het proces-Dutroux en recent over de parachutemoord.